

GAVĖNIOS PRASMĖ

Visas katalikiškasis pasaulis pasinėrė į gavėnios laikotarpį. Gavėnia – tai kelionė, kuri prasidėjo Kristaus gundymu dykumoje ir baigsis Jo Prisikėlimu – Velykomis. Bažnyčia šioje kelionėje kviečia mus kritiškai pažvelgti į save, daugiau laiko skirti susimąstymui ir dvasiniam atsinaujinimui, nuoširdžiai atlikti atgailą ir pasiryžti nebeusidėti.

Kristaus gundymas dykumoje – tai kasdienės mūsų nuodėmės, kurias patiria žmogus, siekdamas valdžios, garbės, pinigų, malonumų. Ar pajėgus žmogus ryžtingai kaip Kristus gundytojui tarti: “Eik šalin, šetone!” Dėl savo išganymo jis turi padaryti! Sudegintų palmių pelenai priminė mums, koks beprasmis turtų ir malonumų vaikymasis – pagaliau viskas virsta pelenais. Todėl, eidami Jėzaus keliais, giliau pažvelkime į Jo gyvenimo istoriją, suvokime šios istorijos prasmę.

Be abejo, sunku šiame technizuota-

me, susvetimėjusiame pasaulyje suprasti Kristaus pasiaukojančią meilę. Šv. Raštas daugeliui yra tarsi pasaka su liūdna pabaiga. Ir kaip suvokti mums, jei net artimiausi Jėzaus mokiniai nesuprato tikrosios Jo darbų ir žodžių prasmės. Jėzaus atsimaitymas jiems tebuvo paprasčiausias stebuklas, sukėlęs nuostabą, išgąstį, džiaugsmą, o juk ten, ant Taboro kalno, Dievas palaimino savo sūnų žygiui į Jeruzalę, kur Jo laukė kančių ir mirties Golgotos kalnas. Tačiau nuo Golgotos kryžiaus dvelkia gyvybė ir viltis. Atrodytų paradoksalu: balti šlovės rūbai virsta mirties pranašu, o mirtis ant kryžiaus skelbia Prisikėlimą. Tačiau be šito sunku būtų įtikėti Dievą tremties lageriuose kankintiems žmonėms, kuriuos guodė ir stiprino malda.

Apaštalas Paulius mums labai paprastai paaiškina, kaip pajusti Jėzaus Mirties ir Prisikėlimo slėpinį. Jis sako: “Būkite tokio nusistatymo kaip Jėzus Kristus”. Taigi mes

turime pasirinkti Jėzaus gyvenimo kryptį, kurią nusako Jo mokinių Evangelijos:

“Jis vaikščiojo darydamas gera”, “Jis godžiai nesilaikė savo lygybės su Dievu, bet apiplėšė pats save, priimdamas tarno išvaizdą”, “Jis turėjo būti viskuo panašus į brolius, kad būtų gailestingas ir ištikimas Dievui vyriausias kunigas”.

Jeigu mes neperžengsime savojo naujos, savimeilės, savisaugos slenksčio, neįstengsime švęsti Velykų, patirti Prisikėlimo džiaugsmo. Galima išstis gavėnios dienas praleisti pasnikaujant, dalyvaujant rekolekcijose, kasdien apmąstyti Kryžiaus stotį, atlikti atgailą, švęsti Velykas ir likti toli nuo Prisikėlimo slėpinio. Būtina sąlyga – įsileisti Jėzų į savo širdį, besąlygiškai paklusti Jo valiai. Tik kaip Jėzus dalindami save kitiems, skleisdami meilę, spinduliuodami Dievo duota šviesa, galėsime kartu su juo prisikelti ir džiaugsmingai švęsti Velykas.

*Kristaus Prisikėlimo bažnyčios klebonas
dekanas Vytautas Grigaravičius*

Dvasiniai pašnekesiai

KA JĖZUS VEIKIA EUCHARISTIJOJE?

Tokį klausimą popiežius Pijus XI per vieną audienciją uždavė studentams. Atsakymas būtų sudėtingas ir neišsemiamas kaip pats Dievas. Tad nenuostabu, kad nūdienos popiežius paskelbė šiuos metus Eucharistiniais metais, kad giliau suvoktume ir pamiltume tą Jėzų, kurio rankos ir kojos prikaltos – jis negali apkabinti, negali ateiti, kuris paviręs tik baltos duonos gabalėliu.

Eucharistija iš tiesų yra Dievo tyla, Dievo silpnumas. Jis apsiriboja duona ir tylėjimu, kai pasaulio ritmas toks triukšmingas ir galingas. Atrodo, kad pasaulis ir Eucharistija eina skirtingomis kryptimis ir tolsta vienas nuo kito iki begalybės. Kur rasti drąsos, kad nesiduotum nešamas pasaulio lėkimo, kad pasileistum prieš srovę Eucharistijos link, kad sustotum, nutiltum, adoruotum? Reikia valios ir tyro tikėjimo, kad galėtume patikėti Eucharistijos bejė-

giškumu, pralaimėjimu, kuris pasauliui, trokštančiam matyti regimą Dievo valią, atrodo tiesiog skandalingas. Tačiau tas bejėgis, prikaltas, suniekintas Jėzus yra pradžia ir pabaiga, “KARALIŲ KARALIUS IR VIEŠPAČIŲ VIEŠPATS” (Apr.19,1). Jo negalima apibūdinti, tada Jis nebebus Dievas, bet Jo galybę aiškiausiai atskleidžia mano bejėgiškumas, o mano menkumas parodo Jo, kaip Kūrėjo, buvimą.

Nūdienos žmogų priversti pasitikėti Dievu gali Mato Evangelijos eilutė: “lengviau kupranugariui išlįsti pro adatos ausį negu turtuoliui patekti į Dievo karalystę” (Mt.19,23). Dar būtų pasakęs “arkliui, jaučiui”, ne – kupranugariui su visa jo kupra. Tai tikrai neįmanomas dalykas. Apstulbę ir suglumę apaštalai sušunka: “Tad išsigelbėti neįmanoma”, o Jėzus ramiai atsako: “Kas neįmanoma žmogui, įmanoma Dievui”. Taigi tam Jėzui, kuris tyli nuo tada,

kai ištare paskutinius septynius žodžius ant Kryžiaus, nėra neįmanomų dalykų.

Dievas labiausiai mus veikia Eucharistijoje. Atėję į šv. Mišias, pirmiausia į Jėzaus Aukos taurę sudedame visą savo purvo bangą, vadinamą nuodėme, kuri semia pasaulį ir kartais pasiekia gigantiškas bei bauginančias proporcijas. Tad ar galima sakyti, kad blogis – Dievo Meilės pralaimėjimas? Mes patys bandome kovoti su savo blogiu, dangstydami jį įvairiomis kaukėmis. Tačiau išdrįskime vieną kartą pasielgti drąsiai. Atsistokime švęsdami Eucharistiją prieš Jėzų tokie, kokie esame, priimkime save be uždangų ir romantikos. Sudėkime krūvą savo nuodėmių po Jo gailestingumo saule, savo menkumą – į Jo didybės bedugnę. Ir pasieksime niekada iki tol nepatirtą buvimą kartu, niekada nepatirtą Jo meilės srovę. Būtent mano skurdas prišaukia Jo galybę, mano kūno ir širdies žaizdos šaukiasi Jo ir priverčia Jo visagalybę išsilieti virš manęs.

Dievo visagalybės ir žmogaus menkumukelta į 2 psl.

mo susitikimas – pats didžiausias pasaulio stebuklas, kuris vyksta kiekvienų šv. Mišių metu. Štai kodėl iš bažnyčios visada išeiname šypsodamiesi, geresni, ne tokie, kokie atėjome. Mumyse vyksta dieviški, sunkiai pastebimi ir nenusakomi dalykai: kai Jėzus Eucharistijos metu panardina

mus savo mirties slėpinyje, mumyse numiršta senasis žmogus, kai pasineriame į Kristaus prisikėlimą, mumyse pradeda gimti naujas, panašus į Jį žmogus. Jėzus keičia mūsų širdis, beatodairiškai mus mylėdamas. Jis atperka mūsų būgštavimą, abejones, nerimą ir viską, kas naikina mū-

sų dvasinį gyvenimą, psichinę bei fizinę sveikatą ir suteikia tokią vidinę ramybę, kokios pasaulyje niekas negali duoti. Štai ką Jėzus veikia Eucharistijoje!

Sekmadieninių popiečių svečiai

“Aukuju tau savo gyvenimą, kaip padėką Viešpačiui”

(N. Laukavičienė-Širvinskaite)

Už lango siaučia pūga, gerai, kad dar nesvilina speigas. Vėjas drasko medžius, keliai užpustyti. Nesinori išeiti iš šiltų ir jaukių namų, bet juk šiandien pirmasis Gavėnios sekmadienis. Kaip katalikė privalau eiti į bažnyčią, dalyvauti šv. Mišiose.

Po šv. Mišių vyko susitikimas su poete, dainų tekstų autore N. Laukavičienė-Širvinskaite. Buvau girdėjusi apie šią moterį, kad ji yra parašiusi žodžius dainai “Neliesk, mano damos neliesk!”, kuri skamba sveikinimų koncertų metu. Taigi į susitikimą atėjau gal smalsumo vedama, o gal noro iš arčiau susipažinti.

Susitikimas įvyko patalpoje, kurioje buvo šaltoka, bet mes, penkiolika parapijiečių, neįjautėme šalčio. Poetė trumpai pasakojo apie save. Ji gimusi ir augusi Stakliškėse. Tėveliai buvo paprasti kaimo žmonės. “Augau pagarboje ir meilėje, tapau tokia, kokia esu, – paprasta žemės dukra,” – kalbėjo poetė. “Šieno kupetos, kvėpiantys laukai – visada man nuostabi tėviškė”... Rašyti eilėraščius ji pradėjo prieš 10 metų, o žodžius dainoms – prieš 7 metus.

Poetei lankantis Egipte prabilo širdis, tėvynės ilgesys. Todėl, palyginusi Egipto

žemę su mūsų žeme, ji tarė: “Gyvenu Rojuje ir už tai noriu padėkoti Viešpačiui”. Taip gimė knyga “Po Dievo delnais”. Įžangoje yra nuostabūs žodžiai: “Aukuju tau savo gyvenimą, kaip padėką Viešpačiui!”. Tai dvyliktoji jos knyga. Labai įdomus šios knygos pavadinimas. Autorė tai paaiškina: “Juk taip paprasta suprasti – žiūrint iš dangaus mes visi esame apačioje, po Kristaus delnais”. Ši knyga – tai sakralinės poezijos ir giesmių rinktinė, tarsi liturginis metų kalendorius, sveikinimai dvasingiesiems, skirta Švč. Sakramento adoracijos metams atminti, dar kvėpianti spaustuvės dažais. Gaila, kad autorė turėjo tik vieną knygą.

Eilėraščiai “Dievo žemė – mano žemė”, “Laikas” parašyti nepaprastai nuoširdžiai, su didele meile. Skambėjo iš jos lūpų tokie nuostabūs eilėraščių “Būk pašlovintas, Kristau” žodžiai: ...”iš mano širdies, aš visur, kur tik tu savo valtim iries...”. Eilėraštis “Motinos atminimas” sukurtas mamytėms. Jo vizijose – poetės močiutė. Pagal šiuos žodžius sukurta daina, kurią atlieka “Aliukai”. Kitas eilėraštis “Tėvui” – kaip padėka tėvui: “čia visko man pakanka, ir duonos, ir druskos... čia gyventi išmokau...”

500 dainų per 5 metus. Daug ar mažai? Ir dar 12 knygų. Giulijos, B. Petrikytės, R. Cicino atliekamos dainos. Pati pradžia buvo su J. Siurbiumi, vėliau su kompozitoriumi D. Pletniovu. Dainos “Kilkite gyventi, Marrijos Žemės vaikai!”, kurią atlieka R. Morozovaitė, žodžius poetė sukūrė stebėdama

našlaičio vaikelio akis. Vyresnio amžiaus žmonėms sukurti eilėraščiai – “Nubroz-dintais keliais”, “Mūsų laisvė”. “Eilėraščių “Tėviškei” galima sukurti tik esant svetimame krašte, toli nuo savo gimtųjų namų, – kalbėjo poetė, – tada ir jauti “vyšnių kvapą”, “kietą aslą”. Paskutiniame eilėraštyje “Trims milijonams mano mintys” autorė kvietė statyti Viešpaties namus.

Besiklausant poetės skaitomų eilių, parapijietis A. Vaznelis tarė: “Kokie nuostabūs, paprasti ir aiškūs žodžiai, prieš akis išskyla ir vaizdai, ir garsai.

Nepastebimai praėjo valandėlė, dar taip norėjosi pabendrauti su mūsų miela viešnia poete N. Laukavičiene – Širvinskaite. Plojimais padėkojome ir pakvietėme vėl į svečius. Ji prižadėjo mus aplankyti, kai lauke bus daugiau šilumos, kai medžiai pasipuoš žaluma. Ir atvyks ne viena, atsives ir savo pagalbininkus – atlikėjus.

Eidama namo dar ilgai svarsčiau, iš kur tiek energijos, tokių nuostabių minčių, taip aukotis, dalytis ir dėkoti Dievui. Taigi dalykimės, aukokime, nes duodami gauname. Kai tik suvoksime, duosime su džiaugsmu, nesvarstydami, tik dėkodami Dievui, kad turime ką duoti ir su kuo dalytis.

Geroms knygoms didelės reklamos nereikia, joms pakanka ir vieno nuoširdaus skaitytojo. To linkime ir mes mielai poetei, dainų tekstų autorei N. Laukavičienei – Širvinskaitei.

Aldona N.

Pokalbis apie laimę

NUVERTINTA POEZIJA

Žmogaus gyvenimo esmė – laimė.

Įvairiausiais būdais žmonės siekia laimės, bet jos lobiai glūdi mumyse, mūsų bendravime ir mūsų aplinkoje, o aplinka esame mes ir kiekvienas už ją atsakingas. Šeima ar bendruomenė, kurioje vieni kitus moka pastebėti, kurioje viešpatauja šilta, žmogiška atmosfera yra tikras meno kūrinys. Tokioje aplinkoje žmogus jaučiasi laimingas ir net nesusimąsto, kad laimė susideda iš

mažų dalykų ir vaikšto siaurais takeliais. Ji yra šalia tik ją reikia atpažinti.

Kad mums būtų gera būti kartu, turime dirbti su savo charakteriu. Viešpats, pastebėjęs įniršio iškreiptą Kaino veidą, sako jam, kad nemielos jo aukos, nes jos nėra nuoširdžios: “Tu nesielgi gerai, blogis tyko prie tavo durų, jis nori praryti tave. Bet tu turi jį nugalėti” (Pr 4,7).

Tik pakantumas padaro galą pagiežai, šaltumui, priešiškumui. Jis neatsiranda savaime, už jį reikia apsispręsti, jo norėti, ginti nuo slaptų pagundų, ypač nuo noro likti abejingam. Lengviausiai būti pakan-

tus sugeba tas, kuris myli. Jam nesunku skleisti savo aplinkoje nuoširdų supratimą, nuoširdų dėmesį, nuoširdžią paguodą. Jam nesunku išreikšti meilę paprastais kasdieniškais veiksmais, šiltu žvilgsniu, švelniu prisilietimu, mielu, paprastu žodžiu.

Bent truputį susimąstykime apie tai, ką darome per dieną. Mūsų jausmai kalba iš paprastų žodžių susidedančia kalba ir pripildo paprasčiausius kasdienes veiksmus giliausios prasmės. Ir ta meilė leidžia pasakyti kažką nauja. Todėl Viešpats liepia visų pirma mylėti vienas kitą, nes tais pa-

prastais veiksmais, iš kurių audžiame gyvenimą, pavyksta pasakyti didelius dalykus. Kito žodyno neturime. Tik meilė išranda tuos paprastus ir kartu didingus žodžius, o užgesusiai širdžiai nekalba niekas, kasdieniai gestai nebesako nieko. Tačiau tam, kuris myli, kalba viskas: pasisveikinimas, šypsena, žodis, žvilgsnis, glamonė, tylą, gėlė... Labai teisingai pastebi M. Heidegeris, kad “kasdieniškas kalbėjimas yra užmiršta ir nuvertinta poezija”. Būtent kasdienybės prozoje yra paslėpta ta laimės porcija, kuria mes galime džiaugtis ir dalytis vienas su kitu.

Tiek šeimos, tiek bendruomenės pamatas yra pagarba. Tai sugebėjimas priimti kitą turimą gėrį (o kartais ir blogį), jo nepažeminant. Kiekvienas žmogus yra tokia būtybė, kuri savaip supranta tai, kas sakoma. Vienas priima tai kaip draugišką humorą, kitas gali mirtinai įsižeisti.

“Palaiminti romieji...”. Tai gerumas, kuris neapsimeta nematąs žmogaus prigimties silpnųjų ir ydų, bet jas priima kaip natūralų dalyką ir pakenčia, nes žino, kad neegzistuoja tobulybė, yra tik jos idealas.

Sielos kilnumo ženklas yra dėkingumas. Mums gera dėkoti Viešpačiui už do-

vanas, kurias Jis barsto mūsų gyvenime. Tačiau matykime ir žmones, kurie pagaminę daiktus, paruošę maistą. Pagalvokime, kas vyksta mumyse, kai išgirstame mums dėkojant: akys nušvinta, susitinka su kito žmogaus akimis, kažkas ištirpsta, užsimiršta, širdies žaizdos užsitraukia, širdis pabunda iš sustingimo ir smarkiai plaka, šypsomės, pradedame kalbėti. Meilė išmoko dėkoti, o dėkojimas gimdo meilę.

Adolfa Daukšienė

Miniatiūros

Laiškas

Pašto dėžutėje buvo vokas be siuntėjo ir gavėjo adreso. Jis niekur nenueis. Laiškas pateks į pasimetusių laiškų skyrių.

Jei žmogus nežino, kad atėjo iš amžinosios Dievo minties, egzistuoja todėl, kad yra Jo sumąstytas ir pašauktas vardu, yra jo mylimas ir laukiamas sugrįžtant į tėvo namus, jis niekad nesuras savęs – Jis veltui atėjo į šį pasaulį...

Debesėlis

Gražus pilkas debesėlis džiaugsmingai plaukė padange ir atsidūręs ties Neringos kopomis pamatė, kad visos kopos žaliuoja, tik viena plika nuogutėlė. Parūpo debesėliui paklausti, kodėl ji tokia?

– Kurgi aš nebūsiu plika, jei niekas manęs nepalaisto.

Debesėlis džiaugsmingai palaistė kopą,

atidavė viską, ką turėjo, ir... išnyko. Kopa sužaliavo.

Taip ir mes eidami gyvenimo keliu atiduodame kitiems viską, ką turime geriausio, nes neilgai čia esame, greit išnykstame... Atiduokime taip, kaip save atiduoda Kristus, kad kiti “apsčiai turėtų gyvenimo”.

Adolfa Daukšienė

APIE KANTRYBĘ

Kantrybė – tai nėra susitaikymas su nesėkmėmis, aplinkinių abejingumu arba sugebėjimas pasipriešinti vargams ar sunkumams. Kantrybė – tai mokėjimas susitvarkyti, mokėjimas laukti ir suvokti realų pasaulį – pasaulį tokį, koks jis yra. Kantrybė – tai tikėjimo menas, kuris nedaug ką turi bendra su neveiklumu ir pasyvumu. Kiekvienas naujas gyvenimo etapas tik praplečia mūsų kantrybės ribas. Kažko pasiekę suprantame, kad tikroji laimė dar tik priešaky. Kantrybė, kaip ir matematikos formulė, susideda iš kelių dalių. Pirmoji – galbūt pati svarbiausia – mokėjimas esminį tikslą suskirstyti į mažesnius ir žingsnelis po žingsnelio stumtis į priekį, nebandant visko pasiekti iš karto. Antroji – išsiugdymas įgūdžio nepasiduoti po pirmo nesėkmingo bandymo, po pirmųjų nesėkmių. Ne veltui sakoma: angeliškai kantrybei reikia velniškos jėgos. Tai, kas

vadinama perfekcionizmu, iš tikrųjų yra kantrybės sudėtinė dalis. Kantriai darbus atlikti taip, kad viskas blizgėtų – “perfekt”. Kad pamatytume, ar toli mūsų užsibrėžtas tikslas yra nuo tobulybės, verta sustoti ir pažvelgti į jį iš šalies. Kriatiškai, be jokių nuolaidų, lyg vertintume svetimą darbą. Labai svarbi ir dar viena “formulės” dalis: mokėjimas laukti. Laukti nesijaudinant bei pasitikint Dievo meile. Nereikia bandyti nuspėti įvykius, užbėgti jiems už akių, įsivaizduoti, kaip išsipildys svajonės. Laukti nejaučiant, kad kažko laukiame – aukščiausias kantrybės menas. Viskas ateina laiku, jeigu moki laukti. Viskas ateina laiku ir viskas teisinga, tik mes netobuli.

Deja, pasaulis nuolat primena, kad jis gali būti labai šaltas, nykus ir abejingas... Vidutinybės, riboti žmonės, neįstengiantys ar nenorintys, o gal ir atpratę liepsnoti ir stingti, po teisuoliškumo kaukėmis dangsto menkumą, įtvirtindami savąjį ego kitų sąskaita. Jie žudo vaikiškumą mylinčių

žmonių širdyse. Visas šis “realistinis” egocentriškumas dažniausiai dar apkaishomas ir pseudoteorijų “gėlėlėmis” bei sentimentaliais pakvaksėjimais. Miesčioniškumo ir snobismo tragedija... Deja, tai tragedija bei kančia ir tų žmonių, kurie priversti būti šalia jų. Tai mylinčiųjų kančia. Dažnai juk ištariama: kantrybė – didžiausia krikščioniškoji dorybė.

*Ar galėtum perplaukti vandenyną,
Ar galėtum perkopti kalnus,
Ar galėtum melsti ir sekti mane,
Nors aš – tik svajonė,
Esu tik mirazas, paskendęs rūke?*

*Ar galėtum aukotis,
Viltimi man alsuoti
Ir sekti, ir sekti mane,
Nors aš – tiktai sapnas,
Esu tik svajonė – tik svajonė,
Ištirpus ūke...?*

Kazimieras Vikonis

PARAPIJOS GYVENIMO ĮVYKIŲ APŽVALGA

Sausio 27 d. parapijos aktyvas susitiko su vyskupu Jonu Ivanausku ir su arkivyskupijos Carito pirmininke, šeimos centro, jaunimo ir spaudos atstovais (plačiau apie susitikimą skaitykite interneto svetainės puslapiuose).

Sausio 30 d. – Viešpaties palaiminimų diena. Per vakarinių šv. Mišių homiliją klebonas dekanas V. Grigaravičius kvietė sekti Kristumi, kuris mokė, kad geriausias būdas laimėti yra ne jėga, prievarta ar smurtu, bet gerumu ir nuoširdumu, tyra širdimi priimti Dievo malonę – švelniai mylėti artimą ir jam tarnauti.

Po šių šv. Mišių tikintieji išklusė naujai susibūrusio orkestro „Vario garsai“, vadovaujamo Petro Tadaro, koncertą.

Vasario 1, 3, 8, 10 d. sesuo I. Ramoškaitė vadovavo pokalbiams bibliotekoje apie dvasingumą.

Vasario 2 d. Grabnyčios – Kristaus paaukojimas.

Vasario 2 d. – vyko Atstatymo tarybos posėdis.

Vasario 3 d. – tikybos mokytojų susirinkimas.

Vasario 4, 11 d. – Šventojo rašto skaitymo jaunimo grupelės susirinkimai, kuriems vadovauja sesuo L. Ilekutė.

Vasario 6, 13 d. – Marijos legiono ir prezidiumo susirinkimai (vadovė – s. M. Martinkevičiūtė).

Vasario 6, 13 d. – jaunimo dvasinės diskusijos ir giesmių repetacijos.

Pelenų dieną Kauno Arkikatedroje vyko Kristaus Prisikėlimo parapijos organizuota Švenčiausiojo Sakramento adoracija: visą

dieną susiskirstę grupelėmis mūsų parapijiečiai adoravo, meldėsi, giedojo giesmes, kalbėjo rožinį ir Dievo tautos valandų maldas. Vakare 18 val. Arkikatedroje parapijos klebonas laikė šv. Mišias.

Vasario 11 d. 18 val. – buvo aukojamos šv. Mišios ir meldžiamasi už ligonius.

Vasario 13 d., 20 ir 27 d. – sekmadieninės popietės parapijiečiams:

- Poetė N. Laukavičienė-Širvinskaitė pristatė savo naują knygą „Po Viešpaties delnais“.

- Tikybos mokytoja R. Vaitkevičiūtė pakvietė į pokalbį-diskusiją „Gavėnia – dykumos metas“.

- Pokalbis „Šv. Kazimieras“, kurį vedė R. Vaitkevičiūtė.

Vasario 15 d. posėdžiavo Pastoracinė taryba.

Vasario 15 d. gavėnios rekolekcijos Šiluvoje parapijos jaunimui.

Vasario 15 d. – šv. Mišios. Pasipriešinimo kovų dalyvių ir atkurtos Lietuvos kariuomenės padėka už atgautą Lietuvos laisvę ir nepriklausomybę.

Vasario 16 d. – šv. Mišios ir koncertai Lietuvos valstybės atkūrimo dienai pažymėti.

Vasario 26 d. – šv. Mišios už a. a. Lietuvos prezidentą Aleksandrą Stulginskį, minint

120 gimimo metines.

Vasario 26 d. Kauno AA grupė „Prisikėlimas“ mini 9 metų veiklos sukaktį.

Vasario 27 d. – „Gyvojo rožinio“ kalbėtojų susirinkimas.

Koncertai

Vasario 6 d. 11 val. šv. Mišių metu giedojo vyrų choras „Varpas“.

Vasario 15 d. Šv. Mišių metu giedojo Vilniaus karininkų ramovės choras „Aidas“ (vad. Tadas Šumskas). Po šv. Mišių koncertavo Lietuvos kariuomenės Garbės sargybos dūdų orkestras, diriguojamas Justino Jonušo, ir Lietuvos aklųjų draugijos choras „Vilnius“ (dirigentas P. Gylys). Solistė Judita Leitaitė atliko F. Šuberto „Ave Maria“.

Vasario 16 d.

10 val. šv. Mišių metu giedojo ir po jų surengė koncertą choras „Jaunystė“ (vad. Danguolė Beinartytė).

16 val. – Kauno simfoninio orkestro koncertas. Dirigentas P. Berman (Italija).

Dalyvavo Kauno valstybinis choras (meno vadovas ir dirigentas P. Bingelis). Solistė V. Raginskytė. Dirigentas R. Šerve-nikas.

18 val. šv. Mišių metu giedojo ir po jų surengė koncertą choras „Leliumai“. Vadovas – Albinas Petrauskas, vargonininkė – Dalia Jotautaitė, dirigentė – Ramutė Štreimikytė.

Vasario 26 d. 10 val. šv. Mišių metu gieda Kauno berniukų ir jaunuolių choras „Varpelis“. Meno vadovas Ksaveras Plan-čiūnas.

Skelbimai**JAUNAS ŽMOGAU !**

Jei ieškai tikro Kelio, tikros Tiesos ir tikro Gyvenimo ar, tai jau atradęs, nori dar labiau irtis į gilumą, ateik į jaunimo maldos ir Šv. Rašto skaitymo bei gilinimosi į jį grupę ir ieškokime tos gyvenimo pilnatvės kartu.

Mes renkames kiekvieną penktadienį 16 val. parapijos namuose (prie mažosios Prisikėlimo bažnyčios).

● ● ●
Gavėnios metu kiekvieną **penktadienį** ir **sekmadienį, 17.15 val.**, Paminklinėje Prisikėlimo bažnyčioje apmąstomi **Kryžiaus keliai.**

● ● ●
Kiekvieną ketvirtadienį (mažojoje Prisikėlimo bažnytelėje, Aukštaičių g. 4) nuo 9 iki 17 val. vyksta **Švč. Sakramento adoracija.**

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiai „Prisikėlimas“, Aukštaičių 4, Kaunas . Tel. (8-37) 200883

El.paštas: prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: <http://kaunas.lcn.lt/parapijosprisikelimas>

Vyr. Redaktorius parapijos klebonas, dekanas kun. Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai: Giedrius Kalninis, Aušrelė Krunglevičiūtė, Birutė Vasylienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis